

[Hanne Severinsen]

de 133.000 tons, for så er man allerede stærkt på vej, og det synes jeg er glædeligt.

Men jeg er helt enig med fru Dorte Bennedsen. Det, der er det interessante, er sådan set, at vi skal nå ned på et tal. Det er ikke så interessant, om det er 50 pct., for hvis det er 50 pct. af noget andet, så skal vi jo ikke lave om på målsætningen. Jeg var glad for, at fru Dorte Bennedsen understregede både i sit første indlæg og nu igen, at det er de 133.000 tons, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

I anledning af det spørgsmål, hr. Løif Hermann stillede til mig, skal jeg oplyse, at jeg kan henvise til landbrugsministerens redegørelse efter samrådet i går, hvor landbrugsministeren til Jyllands-Posten den 25. maj 1989 siger, at der ikke er grundlag for at ændre i vandmiljøplanen nu.

Dette er regeringens og Det Konservative Folkepartis meget klare og entydige opfattelse.

Marianne Jelved (RV):

Med jævne mellemrum rejser Fremskridtspartiet forespørgsler om vandmiljøplanen, forespørgsler af den karakter, som vi har i dag. Vi havde en næsten tilsvarende debat den 7. april 1988.

Når jeg tillader mig at indlede på den måde, så er det for at give mig selv anledning til at beklage over for Folketinget, at det meste af det, jeg vil sige, er gentagelser fra for et år siden.

Vandmiljøplanen er udformet som en beretning; den er afgivet i Miljøudvalget den 30. april 1987, og bag denne beretning lå en lang proces, som havde en første station i maj 1985, altså to år før vandmiljøberetningen blev udformet.

I maj 1985 vedtog Folketinget NPO-planen. Bag NPO-planen lå en fælles erkendelse af, at specialisering og effektivisering i landbruget har påvirket naturen i en uheldig og uacceptabel retning. Denne erkendelse var fælles – og det beder jeg Fremskridtspartiet om at notere sig – for landbruget og for de fleste partier i Folketinget.

Efter et langt og grundigt arbejde i landbrugsorganisationer, i Folketinget og i et samarbejde mellem disse organisationer og Folketingets Miljøudvalg og ministre osv., blev NPO-planen vedtaget i maj 1985.

Den handlede om at reducere udvaskningen af næringsalte fra landbruget. Der var en erkendelse i landbruget af, at der var nogle problemer, som landbruget havde del i, og landbruget var villig til at være med til at løse problemerne. Dette kan ikke afvises, det kan dokumenteres med bilag, notater og beslutninger.

For at hjælpe på Fremskridtspartiets hukommelse kan jeg sige, at der lå års arbejde bag NPO-planen og bag vandmiljøplanen.

I efteråret 1986 var det ikke landbruget, der henvendte sig til Folketinget, da var det dansk fiskeri – dansk fiskeri, hvis interesser jeg også har en opfattelse af at Fremskridtspartiet gerne vil fremme. Dansk fiskeri henvendte sig til Folketinget og bad Folketinget om hjælp, for nu var det dansk fiskeris interesser, der tilsyneladende var i fare, bl.a. på grund af miljøproblemer, kvælstofproblemer osv. i havet.

Efter denne henvendelse, som alle selvfølgelig tog alvorligt, var der lange forhandlinger, masser af arbejde, masser af bilag osv. osv. fra mange forskellige sider, og det mandede ud i en konsensuskonference i april 1987. Stadig væk for at hjælpe på Fremskridtspartiets hukommelse må jeg sige, at denne konsensuskonference havde deltagelse af et bredt udsnit af repræsentanter for forskning og sagkundskab på området, og at det var denne konsensuskonference plus alt det arbejde, der ligger før – 3, 4, 5 års arbejde – der dannede det endelige beslutningsgrundlag for beretningen om vandmiljøplanen.

Det er demagogi og trist politisk image, når den slags arbejde kaldes hovsa-løsninger, tåbeligheder osv.

Målet med vandmiljøplanen er fastsat. Metoderne til at nå disse mål har Det Radikale Venstre altid været åbne for at diskutere med de mennesker, der i kommuner, industri og landbrug skal nå disse mål. Mange af de tal, der står i diverse bilag, rapporter osv., bygger på skøn efter bedste overbevisning. Men der er én ting, der ikke bygger på skøn, og det er de mål, der er fastsat i vandmiljøplanen, de står fast.

Der er udarbejdet en plan for landbruget, for kommunerne og for industrien. Nogle havde i foråret 1988 den opfattelse, at kommunerne ønskede et længere stræk for deres investeringer. Det blev kraftigt tilbagevist af Kommunernes Landsforening, bl.a. ved formanden for Kommuners Landsforenings Teknik- og Miljøud-